

Richard Vrablec

Je dôležité mať cieľ

Moderátor a zabávač Richard Vrablec je generátor pozitívnej energie. Pre mňa určite! Tentoraz sme sa stretli pri raňajkách v reštaurácii hotela Bratislava. Napriek skorej ranej hodine sršal energiou, naokolo šíril dobrú náladu a bola z neho cítiť priam nákazlivá radosť zo života.

* Kedy si sa rozhodol stať sa moderátorom?

Ako jedenáročný som mal sen – stať sa moderátorom a zabávať ľudí. V tomto veku som moderoval svoju „prvú akciu“, oslavu narodenín mojej mamy u nás doma. Veľmi sa mi to zapáčilo a odvtedy som vyhľadával všetky momenty, kde sa môžem ukázať. Začal som v školskom rozhlase, v školskom časopise, moderovať školské akcie, jednoducho som sa už vtedy v očiach spolužiakov zapísal ako moderátor a zabávač. Od moderovania mojej „prvej akcie“ ubehlo tridsať rokov a približne pätnásť rokov žijem svoj sen ako moderátor a zabávač.

* Väčšina súčasných moderátorov začínala v rádiu či v televízii. To však nie je Tvoj prípad...

V rádiu ani v televízii som nepracoval. Jednoducho som si kariéru budoval cez dobré medziľudské vzťahy. Venoval som sa len moderovaniu, a tak si ma ľudia aj zaradili. Oslovujú ma,

keď potrebujú, čo ponúkam – teda moderovanie a zabávanie. Každý môže žiť svoj sen. Problém však je, že ľudia často používajú masky. Maskou klamú svoje okolie, ktoré ich potom zle zaradí a nakoniec kvôli zlému zaradeniu sú oklamani sami. Netreba používať masky, treba byť sám sebou. Dôležitá je pestrosť. Všetci sme na tejto planéte pre niečo a každý sme iný, aby sme spolu urobili niečo krásne pestrofarebné.

* Popíš trošku cestu za svojim moderátorským snom.

Počas tejto cesty som robil rôzne veci, ktoré s mojím snom súviseli. Dôležitou úlohou bolo zviditeľniť svoje meno. Aby to nebolo šedé meno, ale aby meno Richard Vrablec ľudia poznali. Publikoval som v časopisoch, manažoval rôzne populárne osobnosti, aby som od nich „odkukal“, akým spôsobom žijú. Veľmi pekne ma formoval časopis Slovenka, kde som mal funkciu marketingového manažera a organi-

zoval som rôzne podujatia: Supersvokra, Otec roka, Kráľ starých mládencov, Fašiangový pár, Osobnosť roka, Slovenka roka a iné. Tieto podujatia som aj moderoval. Postavil som sa pred reálnych ľudí, pred novinárov, aj pred kamery. To boli moje profesionálne začiatky. Mal som vtedy dvadsať rokov.

*** Ako si sa vzdelával na ceste za povolaním moderátora?**

Nemám žiadne špeciálne kurzy. Čítal som veľa beletrie, počúval som Slovenský rozhlas, rádio Regina, kde bola najkrajšia slovenčina. V poslednom čase počúvam rádio Litera. Sledoval som kultúrne dianie. Občas som si pustil na satelite zahraničnú televíziu a inšpiroval som sa talianskymi, španielskymi a nemeckými moderátormi, ktorí mali absolútnu prirodzenosť a hravosť.

A ako malý chlapec som chodil 2-3 roky na bábkoherectvo, aj to ma ovplyvnilo. Vždy som chcel byť niekde vpredu. Teraz, keď som starší, chcem byť viac vzadu ako šedá myška, čo sa však netýka mojej práce. Keď moderujem, chcem zo seba odovzdať to najlepšie.

*** Kto ťa najviac na tejto ceste ovplyvnil?**

Takých ľudí bolo viac. Mojim veľkým učiteľom bol Ivan Krajiček a veľmi ma ovplyvnil aj športový komentátor Gabo Zelenay. Neskôr sa mi pošťastilo niekoľko rokov spolupracovať s Karlom Gottom, ktorý mi ukázal, čo je vlastne celebrita. Karel Gott miluje ľudí, a tým sa dostáva k bohatstvu. Mnohi ľudia milujú bohatstvo, a tým prichádzajú o ľudí. Karel Gott je jednoduchý, veľmi vzdelaný a príjemný človek, ktorý sa teší zo života, ale chce mať svoj štandard. Veľmi si váži svojich fanúšikov, pretože vie, že oni ho vytiahli tam, kde je. On mi ukázal, že absolútna pokora je to najdôležitejšie, čo môže človek okolo seba rozdávať. Bohatí ľudia nie sú tí, ktorí majú veľa, bohatí ľudia sú tí, ktorým stačí málo. To je nádherné. Karel Gott mi ukázal cestu, akým smerom sa mám uberať ako moderátor. Ovplyvnili ma však aj Helenka Růžičková, Zdeněk Troška a veľmi silné momenty boli moje tri stretnutia s veľkou osobnosťou, Jánom Pavlom II. Pri poslednom stretnutí ma chytil za hlavu, urobil mi krížik na čelo a povedal: žehnám ťa Richard, aby si bol celý život šťastný a sprevádzal ťa Boh.

Neviem. či som si to vsugeroval, alebo zaúradovala vyššia moc, ale odvtedy bol môj život ešte krajší.

*** Vyzerá to, že Ťa v živote stretajú len dobré veci...**

Aj ja mám v živote prekážky, ale s prekážkami treba vedieť pracovať. Aj mne hádžu ľudia pod nohy polená, ale ja tie polená zbieram a dávam si ich do takej malej kôlničky... Keď bude chlad, z tých polien si spravím nádhernú vatru a budem sa zohrievať. Budem môcť dlho prikladať. A budem veľkorysý k tým, čo mi tie polená nahádzali... Oni mi neublížili, pomohli mi, aby som bol v budúcnosti otužilý a aby som mal čím „kúriť“. Prekážky človeka zocelujú.

*** Si nabitý pozitívnou energiou. Odkiaľ ju čerpáš?**

Od ľudí, s ktorými sa stretávam. Pre mňa nie je dôležité, čo človek vlastní, ale jeho charakter. Chcem sa s ľuďmi stretávať a viem, že sa oplatí byť dobrý, pretože ľudia sú fajn. Vo svojom okolí mám samých príjemných ľudí. Pozitívnu energiu beriem aj z kníh. Zaoberám sa literatúrou, ktorá súvisí s 2. svetovou vojnou. Toto obdobie ma naozaj veľmi zaujíma, hlavne vojna a koncentračné tábory. Ľudia sa ma pýtajú, či naozaj odtiaľ beriem toľko pozitívnej energie. Áno, odtiaľ, lebo chcem robiť všetko preto, aby ľudia už takéto niečo nezažili. Neriešim náboženstvá, sexuálne orientácie ani národnosti, zaujíma ma jedine charakter človeka. Každý má v sebe dobro. Ale tí, čo sú šťastní, rozdávať radosť, tí, čo sú nešťastní, rozdávať utrpenie. Bol by som rád, keby ľudia objavili v sebe to, čo je dobré, aby aj oni mohli žiť svoj sen. Ľudia nie sú zlí, ani dobrí, všetci sme rovnakí. Chvilku dobrí, chvíľku zlí, závisí to od rôznych vonkajších vplyvov. Základom je, že šťastní ľudia rozdávať radosť a nešťastní, ktorí nemajú v živote niečo na poriadku, rozdávať negatívnu energiu. Pozor na to! Negatívna energia priťahuje negatívnu energiu, pozitívna pozitívnu. A to si treba uvedomiť.

*** Čo Ty a cestovanie?**

Na akcie sa presúvam autom, ale na cestovanie po Bratislave zásadne používam verejnú dopravu. Mám ročnú električku a naučil som sa

využívať v rámci mesta aj prímestské autobusy. Integrovaná doprava je veľmi dobré riešenie. Autobusom nemám problém ísť ani keď idem súkromne do okolia Bratislavy ako je Marianka, Záhorská Bystrica alebo Pezinská Baba. Nikam sa neponáhľam. Je to komfortné, môžem si čítať knihu, vybaviť si maily, zoznámiť sa s novými ľuďmi... Aj keď ľudia sú často v autobusoch utrpení a nemajú chuť komunikovať. To je škoda... Pred Vianocami som bol autobusom na rakúskom zámku Schloss Hof. Autobusom Slovak Lines som cestoval aj na viedenské letisko a bol som naozaj spokojný.

*** A cesty na vzdialenejšie miesta?**

Precestoval som veľa krajín. Bol som na troch kontinentoch, veľa som toho zažil. Navštívil som krajiny, ktoré sú chudobnejšie ako naša, ale mnohí ľudia sú tam bohatší ako sme my. Nemali mobilné telefóny, nemali elektrinu, neboli tam krásne príbytky, hypermarkety a obchodné centrá. Ale ľudia boli šťastnejší, takí rozkvitnutejší. Po dobe, v akej žijeme, túžili mnohé generácie. Žijeme v mieri, máme čo jesť, máme internet, mobily, autá, môžeme cestovať. Ale akosi si tú dobu nevážime. Chceme stále viac a viac. Čo sa dá dosiahnuť viac? Ľudia by mali chcieť menej, pretože keď budú chcieť stále viac, môže to skončiť veľkou katastrofou. Na tejto planéte je niekoľko miliárd ľudí, ktorí nemajú čo jesť a ľudia, ktorí majú čo jesť, sú nespokojní. Ľudstvo je nepočítateľné.

*** Máš obľúbenú destináciu?**

Rád chodím do Chorvátska na Makarsku. Je to veľmi blízko. Mám rád more, mám rád hory a tam to mám dva v jednom. Milujem ryby, zeleninu, ovocie, olivový olej. Chorvátsko mi veľmi vyhovuje. Veľmi rád mám aj Vysoké Tatry, ale aj Českú republiku, najmä Český Krumlov a Hoštice u Volyně, kde sa natakalo Slunce, seno a pár facek. Vlastne, mne je všade dobre, kde sú fajn ľudia. Nezáleží na tom, aký je to štát alebo krajina. Je mi len ľúto, že na Slovensku nám chýba úcta človeka k človeku a radosť zo života.

*** Čo by si chcel ešte v živote dosiahnuť?**

Chcel by som čo najväčšiemu počtu ľudí pomôcť objaviť svoj cieľ a snívať svoj sen. Jediný prob-

lém ľudí, ktorí zblúdilo behajú po Slovensku je, že nevedia, čo chcú. Nevedia sa zaradiť. Chcel by som ľuďom ukázať, že to je veľmi dôležité. Všetko, čo si dá človek do podvedomia, sa neskôr stane realitou. Človek musí vedieť, čo si do toho hard disku v podvedomí vkladá. Keď si to tam vloží, tak za tým pôjde. Potrebuje to obeť, veľa komunikácie, veľa skromnosti, trpezlivosti, a potom sa aj z toho najúbohejšieho človečička, ktorý žije v malej dedinke, raz môže stať, napríklad, prezident.

*** Ako by si chcel k tomu uvedomeniu pomôcť?**

Je to náročné a nedá sa to robiť cez sklo obrazovky alebo cez internet. Snažím sa robiť to pri-

kladom a individuálnym prístupom. Zachrániť alebo zmeniť hoc aj jeden život je úžasné. Nepotrebujem zmeniť celý národ, potrebujem pomôcť tým, ktorí majú záujem o zmenu. Keď potom oni pomôžu ďalším, vznikne reťazová reakcia. A možno generácia, keď tu ja už nebudem, bude šťastnejšia a spokojnejšia. Napríklad, chcem ukázať, že vstúpiť do reštaurácie a pozdraviť je prirodzené, pustiť človeka v autobuse sadnúť si je príjemné. Je tiež fajn pomôcť niekomu na ulici, keď potrebuje pomoc. A keď vidím niekde smeti, neprejdem bez povšimnutia, ale zodvihnem ich a odnesiem do najbližšieho koša. Keď trpí nejaké zvieratko, aj tomu sa dá pomôcť. Jednoducho, každý musíme začať od seba.

*** Stále na sebe pracuješ?**

Snažím sa, aby som svoje schopnosti preniesol aj do iných jazykov, čo je nesmierne ťažké. Venujem sa nemčine, chorvátčine, angličtine a ruštine, ale nikdy nebudem moderovať v týchto jazykoch tak, ako v slovenčine. Preto som upriamený na tento náš malý trh a sem – tam sa mi záves odhrnie aj smerom do Českej republiky, kde však hovorím po slovensky, nie po česky. Zdokonaľujem sa tiež tým, že veľa čítam.

*** Čo by si rád odkázal čitateľom na záver?**

Každý autobus má svojho vodiča. Keď vodič dovedie autobus v poriadku do cieľa, všetci sú šťastní, že sa tam dopravili. Naše telo je takým autobusom a vodičom je mozog. Keď budeme mať cieľ, mozog bude vedieť, kam má telo zaviezť. Ak by sme zobrali autobus, naštartovali ho a len tak ho pustili bez vodiča, autobus sa potuluje. Takisto je to s ľuďmi. Človek má rozum, ale ak tam nemá cieľ, takisto sa potuluje a nikdy svoj cieľ nenájde. Ak má človek cieľ, vie, kam má kráčať. Každý cieľ, ktorý si človek zoberie za svoj je realizovateľný. Treba len trpezlivosť, pokoru, veľa komunikácie a tvrdej práce. Nič nie je zadarmo, jedine rozum, láska, priatelia a zdravie. To sú veci, ktoré sme dostali zadarmo a nevážime si ich. O tieto veci keď prideme, za žiadne peniaze ich nedostaneme naspäť. Ale keď stratíme mobil alebo auto, to si každý dokáže kúpiť. Vážme si veci, ktoré máme zadarmo. ☒